

Abraháмова dobroprajnosť

Na športových podujatiach hovoríme o kultúre športových fanúšikov, podľa toho ako sa vedia správať na zápasoch. Nedávno súťaž o najlepšie publikum vyhrala skupina fanúšikov z neďalekej krajiny. Za pekné akcie a dobrý výkon zatlieskali aj športovcom z druhého družstva, ktoré hralo proti nim. Je to pekné, keď si vieme uctiť aj tých ľudí, ktorí nie sú z našej krajiny, alebo z nášho kruhu. Ešte krajšie je, keď im vieme aj zatlieskať a potešiť sa, keď sa im niečo pekné podarí.

Keď ide o šport, nie je až tak ťažké prispôbiť sa tejto kultúre dobroprajnosti, lebo veď z toho máme zážitok a radosť všetci. Horšie je, keď ide o majetky, o peniaze, alebo o záujmy. Vtedy miesto dobroprajnosti nastupuje obyčajne závišť, lakomstvo alebo neprajnosť. Málokto vie byť v týchto chvíľach dobroprajný. Neraz i tí, ktorí hovoria koľko venujú chudobným deťom, alebo na charitatívne účely, obyčajne dajú iba malý bagatel z toho, čo majú, aby im náhodou nechýbalo.

Abrahám je nám príkladom veľkej štedrosti a dobroprajnosti. Čítame vo Sv. Písme, že Pán Boh mu splnil, čo sľúbil. Priviedol ho do bohatej krajiny, požehnával ho a Abrahámovi sa veľmi dobre darilo. Mal veľa dobytky i veľa sluhov, ktorí sa starali o zvieratá a spravovali jeho majetky. Spolu s ním prišiel do tejto úrodnej krajiny aj jeho synovec Lót. Spočiatku mali všetko spoločné a spoločne pásli zvieratá a starali sa o ne. Keď zvierat pribúdalo bolo treba prechádzať z miesta na miesto, aby sa stáda napásli, a vtedy pastieri sa začali hádať o miesto a o vodu. Abrahámovi to bolo ľúto, že vznikajú takéto napätia. Povedal Lótovi: „Nie je pekné, keď sú medzi mojimi a tvojimi pastiermi hádky. Veď sme rodina. Najlepšie bude, keď sa rozdelíme.“ Navrhol Lótovi, aby si vybral tú časť krajiny, ktorá sa mu páči. Celá krajina patrila jemu, ale napriek tomu dal možnosť Lótovi, aby si vybral. Abrahám prejavil svoju štedrosť a Lót zasa neskromnosť. Vybral si najbohatšie úrodné údolie okolo Jordána, ktoré sa zelenalo ako záhrada. Odsťahoval sa tam so stádom aj so sluhami a býval v meste Sodome. Lenže ako to už býva o úrodnú krajinu majú záujem všetci. A tak vznikla vojna kráľov. Každý z nich si chcel uchmatnúť z majetku alebo zo zeme do svojho vlastníctva. V tomto boji odvedli do zajatia Lóta i s jeho rodinou, sluhami a s majetkom. A tu opäť vidíme Abrahámov krásny charakter. Napriek tomu, že videl Lótove sebestvo, nenahneval sa na neho a ani teraz ho nenechal napospas cudzím kráľom. Bol naozaj dobrosrdečný a mal rád svojho synovca, hoci on nebol veľmi vďačný. Abrahám zvolal svojich bojaschopných mužov a v noci oslobodil Lóta, jeho rodinu, sluhov a zachránil i celý majetok a všetkých priviedol späť do Sodomy. Nič za to nechcel. Mal štedré srdce a túžil po odmene, ktorú dáva Pán Boh. Sám sa už presvedčil aký je Pán Boh štedrý, keď mu dal celú túto zem, a preto ho chcel napodobniť a dôveroval mu.

Abrahám je pre nás veľkým vzorom. Jeho príklad nás povzbudzuje k tomu, aby sme príliš nelipli na našich majetkoch a peniazoch. Vieme zo skúseností, že ak sa jedná o majetky a peniaze, človek je schopný urobiť veľa zlého a láska sa ľahko stratí. Abrahám, ktorý mal všetko nepodľahol tomu ošialu, lebo si uvedomoval, že všetko čo má je Boží dar, ku ktorému prispel iba svojou poslušnosťou a snahou robiť veci, čo najlepšie. Vedel, že silu, zdravie i požehnanie dostáva od Pána Boha.

Bol štedrý, lebo mu išlo viacej o dobré vzťahy ako o majetok. Okrem toho je vzorom pre nás v nezištnej štedrosti. Mohol Lótovi vytýkať jeho nevďačnosť, mohol sa na neho nahnevať alebo i zatrpknúť, že si vybral tú najkrajšiu zem, ale nebolo tak. I vtedy keď Lóta zajali, pozbieral svojich vojakov a riskuje svoj život, aby mu pomohol, lebo ho napriek všetkému mal veľmi rád.

Nestráčajme lásku k ľuďom a nekažme si naše dobré vzťahy pre peniaze, pre majetky, ani pre slabosť a nevďačnosť tých druhých.

Popolcová Streda

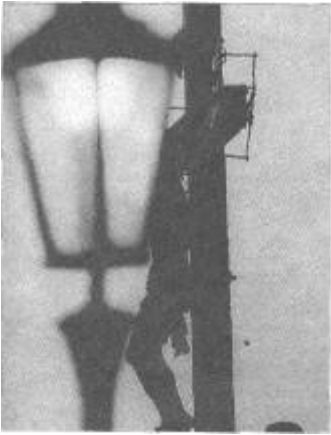
**Uväznený v okovách
v tmavých kobkách zeme.
Pane, zmilovanie maj!
Povstať z hrobu hriechu
chceme.**

**V nevere slova
vystrelení na obežnú dráhu
v slepom kruhu,
márne hľadáme
Betlehenskú hviezdu,
rozkvitnutý topol!**

**Pijeme otrávenú dúhu,
v nej zrieme priepasť
bezdnu.**

**Na seba sypeme popol.
Pane zmilovanie maj!
Prosíme o pomoc
Pannu Máriu.
Veríme evanjeliu.**

PÚŠŤ

Už dobré dve desaťročia zaznamenávajú cestovné kancelárie, najmä v západnej Európe, enormný záujem o dobrodružnú cestu s názvom Dva týždne naprieč Samarou. Môj priateľ z Nemecka, ktorý sa na takej ceste zúčastnil, mi ukázal prospekt cesty, mapu, poskytol mi informácie. V nich je upozornenie: Cestovná kancelária

vopred upozorňuje turistov, že cesta je nepohodlná... A predsa sú zájazdy stále obsadené. Cestujúcim turistom sľubuje prospekt niečo, čo nepatrí do bežného slovníka cestovných kancelárií - sľubuje prežitie katarzie. Je to prekvapujúce slovo v turistickom sprievodcovi, lebo je to teologický pojem, ktorý znamená vnútorné očistenie, zmenu, obnovu.

Keď som sa pýtal svojho priateľa na priebeh cesty, zhrnul mi to takto:

1. Ľudia prežijú a pochopia, čo je podstatné a dôležité v živote.
2. Zabudnú sa „hrať“ na dôležitých (každý z nich je niečím v civilnom živote). Program cesty výslovne zdôrazňuje závislosť jedného od druhého. Cesta sa absolvuje v terénnom aute, ale to často zapadne v piesočnatých dunách a prospekt informuje, že najbližšia pomoc, opravovňa, či benzínové čerpadlo alebo lekár, sú vzdialené stovky kilometrov.
3. Samota „zužuje“ okruh potrieb človeka: nakoniec ostáva otázka: čo musí byť, čo je podstatné, aby sme prežili?

S púšťou a jej obyvateľmi sa často stretávame na stránkach Svätého písma (sv. Ján Krstiteľ, Pán Ježiš), rovnako ako v pustovníckom živote prvých kresťanov a dnešných moderných pustovníkov (Foucauld, Caretto).

Púšť je najtvrdšia životná situácia pre človeka. Púšť nás učí sebapoznaniu, hľadaniu a rozoznávaniu potrebného, učí nás rozoznávať hodnoty, učí nás hľadať Boha i seba.

Pôstne obdobie prostredníctvom Božieho slova síce pripraví pre nás imaginárnu cestu „štyridsať dní cez pôst“, ale na nás záleží, aby to bol reálny tréning pre náš život.

Ježiš hovorí o reálnom čase môjho života. Dňami, mesiacmi a rokmi budujem Božie kráľovstvo v sebe a v iných. A keďže toto budovanie nie je bez chýb, omylov, ba i zanechania programu budovania, platí Ježišovo: „Zmeňte zmýšľanie, kajajte sa.“ Až potom dostaneš milosť i pomoc vrátiť sa k pôvodnému programu: K evanjeliu -Ježišovej radostnej zvesti.

V pláne programu „štyridsať dní pôstu“ sa nám ponúka:

1. Obnoviť v sebe zmysel pre to podstatné a dôležité v našom živote. Čo to je? Kým si odpovieme na túto otázku, viem, že sa budem musieť odvrátiť od mnohého pseudodôležitého. Cesta od staniolovej pozlátky k pravej hodnote ukrýva v sebe veľa ťažkostí, hoci by to malo byť také jednoduché...

2. Zabudnime sa hrať na dôležitých. Otvorme si oči pre realitu, že sme závislí jeden od druhého, a všetci od Darcu života. Na „púšti uprostred veľkomesta“ (C. Caretto) je denne na to veľa príležitostí.

3. Vytvorme si priestor ticha Sahary. V nej prežime svoje obmedzenia: chorobu, starobu, starosti, trápenia, kríže... a posuňme sa v predstave aj na koniec všetkých obmedzení - na obmedzenie života v hodine našej smrti. V jednej piesni sa spieva: Čo je najväčšie, najdôležitejšie, čo je najkrajšie, za čo hodno život dať...? Cesta púšťou, ak má byť užitočná, nemôže byť pohodlná - končí sa reklamný pútač nemeckej cestovnej kancelárie. Cesta pôstom, ak má byť užitočná...

Jozef Jarab

Jarné kántrové dni sú v tomto týžni v stredu, piatok a sobotu. Záväzný je jeden deň.

Obsah jarných kántrových dní: Príprava na pokánie a sviatosť zmierenia a čínorodá láska k blížnym.

Sväté omše v 1. týždni pôstneho obdobia

7.III. utorok

18.00 + Ján Nemeč a manž., Katarína

8.III. streda

18.00 + Teofil Jurčovič a rodičia

10.III. piatok

18.00 + Pavol Mikla, manž. Saloména a deti

11.III. sobota

18.00 + Štefan Vadovič, manž. Mária a syn Štefan

Upratovanie kostola č.d. 28 - 52

12.III. 2. pôstna nedeľa

8.00 + Anna Huková a sym Miroslav

9.15 + Jozef Kordoš (nedožitéch 60 rokov)

Liturgický kalendár

- 6.III. pondelok sv. Fridolín, opát
 7.III. utorok sv. Perpetua a Felicita, mučienice
 8.III. streda sv. Ján z Boha - kántry
 9.III. štvrtok sv. Františka Rímska, reholníčka
 10.III. piatok sv. Makarius, biskup – kántry
 11.III. sobota sv. Konštantín, kráľ - kántry

**Rozhovor s Bohom,
ktorý sa začína vyznaním mojich zlyhaní,
nevedie k depresii; je oslobodzujúci.**

Emilia Griffínová

Prachom zapadnutá duša

Človek ani nemusí vyvieť niečo veľmi závažné, no postupom času ako by sa v ňom nebadane usadzoval jemný prach: s niekým sa len tak rozprávam, a pritom nepekne zavádzim jazykom o spoločného známeho; pre maličkosť sa nahnevám na šéfa, kolegyňu či podriadeného v práci, odbijem dieťa, ktoré sa túži zahrať, lebo práve si chcem v pokoji prečítať noviny, zasmejem sa na sprostom vtipe, aby sa nepovedalo, vo svojom srdci uvoľním cestu malomyselnosti, trošku zaluhám, aby som zakryl svoju chybu, nedokážem včas vypnúť televíziu...

S ľahkými hriechmi netreba hneď utekať na spoveď, to však neznamená, že samé od seba vyprchajú, že zmiznú vo chvíli, keď sa na ne zabudne. Prach drobných hriechov a zlyhaní sa usadzuje v duši, plodí narastajúcu mrzutosť a vnútorný nepokoj, a navyše zatemňuje duchovný zrak a sluch, takže človek ťažšie rozlišuje. Inými slovami, otupuje svedomie. A to už je pomerne nebezpečná vec. Podobne ako keby sme jazdili na aute so špinavým predným sklom: môžeme ho aj naďalej používať, možno ešte aj ako-tak udržíme smer, každú chvíľu však môžeme havarovať alebo zbytočne zablúdime.

Odstraňovanie tohto denného prachu z duše preto nepovažujme za prepych! Ako hovorí Izák Sýrsky, Božie milosrdenstvo je ako mohutný prúd vody, ktorý nemožno prehradiť hrst'ou prachu - tento prach sa v ňom nenávratne rozplynie. Denne však musíme nazbieraný prach vystaviť tomuto očistnému prúdu: „Keď príde večer a pohľad späť nám ukáže, že sme dokončili iba málo z toho, čo sme si predsavzali vykonať, keď v nás množstvo vecí vzbudzuje pocit zahanbenia a bolesť, vezmime to všetko tak, ako to je, vložme to do Božích rúk, zverme mu to... Takto môžeme odpočívať v ňom, skutočne si odpočinúť, ako keby sme začínali nový život.“ (Sv. Edita Steinová)

Kateřina Lachmanová, "O milosrdenstve"

Ježiš výzvu na pokánie spojil a výzvou veriť evanjeliu. V evanjeliu svätého Matúša je táto výzva spojená s myšlienkou priblíženia sa nebeského kráľovstva. Uveriť evanjeliu znamená vlastne prijať nebeské kráľovstvo. Pokánie je podmienkou toho, aby sme sa stali schopnými prijať Boha. Patrí to k podstate kresťanstva...

Čo máme robiť my? Pokánie sa začína tým, že uznávame svoju hriešnosť. To je prvý krok. Dnešný svet žije v „ošiali nevinnosti“. Človek nevie prijať skutočnosť hriechu, ak nejestvuje kompetentné fórum, ktoré by mu ho vedelo odpustiť. Hriech, ak nemá výhľad na odpustenie, možno iba poprieť. Riešenie prináša jedine Boh, ktorý sa k nám priblížil v Ježišovi Kristovi a v ňom nám ponúka zmierenie.

„Čo má teda, milovaní, robiť kresťan v každom čase, to treba teraz konať usilovnejšie a nábožnejšie, aby sa apoštolská ustanovizeň štyridsiatich dní naplnila pôstom, a to nielen striednosťou v jedle, ale predovšetkým tým, že sa zbavujeme nerestí“ (Sv. Lev Veľký, Sermo 6 de Quadragesima).

A aké sú naše neresti? Na to si musí každý z nás odpovedať sám. My ponúkame niekoľko slov o tom, čo je dnes „kameňom úrazu“ mnohých: neužitočné využívanie času. Rýchle životné tempo, honba za materiálnymi statkami jedných (tých, čo majú) a úsilie prežiť druhých (tých, čo sú v núdzi), vysoké pracovné zaťaženie, keď mnohí, aby prežili (alebo dosiahli vyššiu životnú úroveň), sa doslova ženú z práce do práce; lákavá ponuka supermarketov, ktoré priťahujú najmä v nedeľu, keď pracovné tempo aspoň trochu utíchne; možnosť výberu nespočetného množstva televíznych programov... Azda netreba pokračovať, skôr sa zamyslieť nad hodnotami života a nad tým, ako prežívame čas, ktorý nám Pán daroval. Možno práve čas či lepšie povedané jeho „darovanie“ Bohu, rodine, blíznym, ale aj sebe samému môže byť tým, čo prinesieme Bohu ako znak pokánie v nastávajúcom pôstnom období.

Času by mal človek dostať, len keby s ním vedel dobre zaobchádzať, keby ho vedel dobre využívať. Ak sa zamyslíme a úprimne si odpovieme na otázku ako využijeme svoj čas, musíme v duchu priznať, že nie vždy najsprávnejšie: neustály kolotoč, náhlenie sa za prácou, povinnosťami, lebo moderný človek si dnes myslí, že stráca čas, keď nerobí veci rýchlo a len pre seba. Ešte toto musím urobiť, tam ísť, toto vybaviť... A popri tom náhlení, keď sa má stretnúť s nebeským Otcom, keď sa má venovať rodine, pomôcť blízkym, priateľom... často povie: „Práve nemám čas, pomodlite sa aj za mňa, nemôžem prísť, nestíham...“

Boh nám dal rozum a slobodnú vôľu, aby sme sa správne rozhodovali aj pri využívaní svojho času, aby sme ho nepremárnili a nezanedbávali to najpodstatnejšie a najpotrebnejšie, to, čo najviac potrebujeme, aby sme svoj život prežili plnohodnotne. Žiť plnohodnotne znamená mať čas aj pre Boha, pre svoju rodinu, pre blížneho... Lebo keď si nájdeme čas pre niekoho, dokazujeme mu, že nám záleží na ňom, na stretnutí s ním.

Čas je drahocenný poklad, vzácna ponuka. Záleží len od nás, komu ho dáme, ako ho trávim, ako ho naplňame. Lebo niet väčšej škody nad stratený čas. Mať čas pre druhého je ako položiť za neho kúsok svojho života.

Vstúpili sme do pôstneho obdobia. Ježiš nás vyzýva: Kajajte sa a verte evanjeliu. V evanjeliu sv. Marka (Mk 1, 15) predchádzajú tejto výzve slová: Naplnil sa čas, priblížilo sa Božie kráľovstvo... V modlitbe Pána Otca nás denne prosíme:

Príď kráľovstvo tvoje... O aké kráľovstvo to vlastne prosíme? O akom kráľovstve, ktoré sa priblížilo hovorí Ježiš, keď nás vyzýva: Kajajte sa...

Je to kráľovstvo pokoja, lásky, radosti... Je to stav posväcujúcej milosti, teda stav, keď sme očistení od hriechov. A Kristus hovorí, že človek môže toto kráľovstvo nadobudnúť tým, že sa bude kajať, že uzná svoju hriešnosť a bude veriť evanjeliu.

No sama skutočnosť, že veríme evanjeliu, nestačí na našu záchranu. Potrebné je obnoviť aj zmýšľanie, zanechať starého človeka a obliecť si nového človeka... Názorným príkladom obrátenia sú apoštoli Šimon a Ondrej, ktorých Pán Ježiš povolal, aby sa stali rybármi ľudí. Oni hneď - to je tá premena - zanechali siete a išli za ním, podobne ako aj ďalší dvaja - Jakub a Ján Zebedejovci. Takto teda vyzerá radikálna premena, o ktorú sa máme usilovať - zanechať všetko pre Krista. Nie je to ľahká ani na pohodlná cesta a vyžaduje od nás obeť, no dáva duši pokoj a lásku. Všetok svoj čas máme naplňovať láskou - Kristovou láskou, lebo čas, ktorý nie je naplnený touto láskou, je strateným časom.

Všetci tí, čo chodia do zamestnania, študujú, ba i školopovinné deti, my všetci vieme, čo máme robiť, a predpokladám, že svoju prácu chceme robiť a robíme čo najlepšie. No nezabúdajme, že každý človek má aj svoje duchovné povolanie, poslanie, ktoré má tiež vykonávať čo najlepšie, má sa oň starať, zveľaďovať ho, lebo od tohto závisí jeho budúcnosť. Preto je také dôležité využívať čas aj na rast v duchovnom živote, v službe Bohu a blížnemu, lebo čas strávený s Bohom a blížnymi otvára brány neba tomu, kto vie čakať.

Boh dáva človeku úžasný dar - svoje milosrdenstvo, no aby ho človek mohol prijať, musí si vytvoriť čas na stretnutie s ním, na osobnú modlitbu, čas pre blížnych, pre rodinu, čas na konanie skutkov telesného a duchovného milosrdenstva, musí sa zrieknuť všetkých hriešnych ciest. Boh nechce smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil plnohodnotne svoj kresťanský život.

Luboš Hašan

Svietnik

Nedávno som bol v jednom kostole svedkom nasledujúcej udalosti.

Malý, asi trojročný chlapec kopal počas bohoslužby celou silou do vysokého dreveného svietnika tak dlho, kým ho neprevrátil. Pri ňom stojaca matka vyriešila situáciu priam pokoncilovým liberálnym spôsobom. Držala svietnik, aby nespadol. A dieťa vehementne kopol ďalej.

Inými slovami...

Neobmedzujme, v rámci ľudských práv, vlastnenie strelných zbraní darebákmi, ale uzákonme pre slušných ľudí povinné nosenie nepriestrelných viest.

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

sv.Fridolín
6.marec

Podľa legendy postavil sv. Fridolín na svojej ceste z Poitiers do Nemecka mnoho kostolov zasvätených svojmu vzoru sv. Hilárovi. (Drevoryt s obrazmi z legendy o sv. Fridolínovi vytlačil v roku 1480 Johann Znaimer z Ulmu. Po svätej omši v prvú nedeľu po 6.

marci sa krátko pred poľudným vyberie osem mužov s ťažkým rokoko-vým relikviárom na procesiu po uliciach nemeckého mesta

Säckingen. V dave možno zahliadnuť aj erby Írska a švajčiarskeho kantónu Glarus. Okrem cirkevných slávností sa tu koná i jarmok a ľudová veselica. To všetko na počesť obľúbeného svätca sv. Fridolína, ktorého pozostatky sú uložené v miestnom kostole.

Tento vierozvest prišiel na kontinent v 5. storočí z Britských ostrovov, pravdepodobne z Írska. Pôsobil ako putujúci mních a kazateľ. Legenda hovorí, že sa vybral k hrobu sv. Hilára, ktorého uctieval. Kostol biskupa z Poitiers našiel v rozvalinách, no medzi nimi objavil svätcov hrob. Vybudoval teda nový kostol a relikvie uložil v ňom. Budovaniu kostolov na počesť sv. Hilára sa potom venoval aj naďalej.

Keď raz vo sne počul hlas, ktorý ho povolával pôsobiť ako vierozvest na rýnskom ostrove, vydal sa do Nemecka. Ani cestou nezaháľal a staval kostoly i kláštory zasvätené sv. Hilárovi. Jeden z chrámov postavil aj v dnešnom Švajčiarsku. Tento kraj sa preto nazýval Hilárus, z čoho neskôr vzniklo meno Glarus, ktoré nesie jeden zo švajčiarskych kantónov.

Svoj prisľúbený „ostrov“ našiel Fridolín blízko Säckingenu. No keď chcel aj tu vybudovať kostol, zahnali ho rozzúrení sedliaci, ktorí sa cítili okradnutí o pastviny. Upokojili sa až vtedy, keď sa Fridolín vrátil s darovacou listinou. V meste potom postavil chrám aj dvojkláštor pre mužov a ženy. V kláštornej škole podporoval rozvoj telesnej výchovy a sám sa zapájal do športových aktivít. Vďaka jeho láskavému pôsobeniu medzi miestnym obyvateľstvom sa ostrov na Rýne čoskoro stal oázou pokoja a modlitby. Rodičia mu bez obáv a radi zverovali deti na kresťanskú výchovu. Za jeho pôsobenia zaznamenala misijná činnosť v tejto oblasti veľký rozmach a Fridolína nazývali apoštolom bádenskej vrchoviny. Jeho veľké dielo žilo aj naďalej po jeho smrti v roku 538 a jeho pamiatku si obyvatelia týchto krajov pripomínajú dodnes.

Sv. Fridolín je uctievaný ako patrón dobrého počasia, ochranca pred detskými chorobami a nebezpečenstvom dobyťčieho moru, ale aj ako strážca pred požiarom a povodňami. Za svojho patróna si ho zvolil Säckingen, Bádensko-Württembersko, Nemecko a švajčiarsky kantón Glarus.

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku